

În pași de iarnă

Camelia Ardelean

Adoarme universul, se scutură perdeaua,
Pe cerul fără vârstă, de nori cu frunți cutate,
Cu grația-i divină, domol, dansează neaua,
Adusă de-anotimpul cu pletele-i buclate.

Stăpână peste ghețuri, alunecă agale,
Își poartă senectutea pe umerii-i, cu fală,
Ascunsă de broboade și-adusă rău de șale,
Pășește „îmbufnata”, pufnind câte-o rafală.

Cu țurțuri la ferestre, ne-ntâmpină-ncruntată,
Sub cearcăne de stele, șireată, stă la pândă,
Îi scapără sub gene privirea-i rimelată,
Când toarnă peste vise, rânjind, a ei osândă.

Pe chipu-i fantomatic se-nghesuie, livide,
Secunde amortite de crivățul macabru,
În strigătul naturii, lumina se divide,
Tronează peste lume-al zăpezii candelabru.

Aproape istovită pe-a clipei noptieră,
Mi-adun singurătatea din leagănu-i emfatic,
Troiene de mătase ridică frontieră
Spre vântul ce suspină cu aeru-i asmatic.

Pită în căsuța ostatică tăcerii,
Aștept înfrigurată sublima sărbătoare,
Pogoară-ncet Ajunul pe treapta gri a serii,
Se naște-n taină Fiul, păstorul de mioare...